

„ЗАСТАВА“ излази трипут у недељу, уторником, четвртом и суботом.
 Цена је на годину 12 фор., на по године 6 фор., на четврт године 3 фор. астрјске вред. за Аустрију, а за Србију на годину 120 гроша на по год. 60, а на четврт године 30 гроша.

ЗАСТАВА.

Огласи се рачунају до колики чини врсти, које из гармонта заузимају, и за сваку врсту плаћа се за први пут 7, за сваки даљи пут 5 новч. Осим тега за жиг увек по 30 новч. Дописи се шаљу уредништву а предлата администрацији „ЗАСТАВА“ у Пешти, Göttergasse, Nr. 20.

БРОЈ 38.

У Пешти, у уторак 2. маја 1867.

ГОДИНА II.

Пешта 30. априла.

Конференција у Лондону имала је своју другу седницу у четвртак 27. о. м.

Ако је у првој седници Инглеска задавала тегобе, што се затезала пристати на заједничко јамчење европских сила за неутралност Луксембурга, у другој седници успело се, као што је лорд Дерби у лордовској скупштини 27. о. м. изјавио, да се савладају „све тегобе“ и практично осигура мир Европе „према још ништа није подписано.“ Лорд Станлиј, упитан истог дана (27) у народној скупштини о конференцији, казао је нешто више, бар по телеграфском саопштењу, него лорд Дерби. „У данашњој (другој) седници постигла је конференција, рекао је он, стварно споразумљење, услед умерености обоју главних учесника, и остаје још само да се формалност испуни. Гаранција Инглеске неумножава, него шта више организује њене досадашње обавезности као гарантујуће сила.“ У једном телеграму из Лондона од 27 о. м. (9 маја) уверава се, да је у другој седници конференције не само и Инглеска пристала на јамчење Европе за неутралност Луксембурга, него је још постало извесно, да ће се у првој идућој седници одредити рок за излазак пруске војске из Луксембурга, и за порушење лугсембуржне тврђице, па ће се одма и уговор подписати.

По телеграму из Лондона, од петка 28. о. м., била је тог дана трећа седница конференције; а четврта и последња имала је бити јуче, у суботу 29. т. м. Званични бриселски лист „Монитор белж.“ саопштава следећу телеграфску вест из Лондона од 28. т. м.: „уговор ће се данас закључити са изузетком чл. 4. Пруски посланик искао је од своје владе упуство, што се тиче рока за удаљење пруске посаде из Луксембурга.

Луксембуржски лист „Ланд“ дознаје, као што уверава, са поуздане стране, да ће се закључења конференције свести на ових 4 или 5 чланака: 1) да се пруска војска што скорије уклони из Луксембурга; 2) да се тврђица одмах поруши под надзором страних официра; 3) да се закрати држати у Луксембургу више војске, него колико треба само за одржање јавног реда; 4) да се краљ од Холандије обавеза, да неће располагати са в. војводином без одобрења од стране пет великих сила; 5) конференција неће се, по свој прилици, бавити око одношаја трговачких и око долаже политике в. војводине. Париска „Патрија“ вели, да су пред конференцијом два предлога, један инглески, други руски; оба та предлога у суштини су једнака, а само се у форми разликују; оба имају за основу неутралност Луксембурга, и одређују шта из те основе следује. „Авирир Насјонал“ своди програм конференције на следеће четири тачке: 1) неутралност; 2) удалење посаде; 3) неодложно порушење тврђице; 4) забрана држања веће војске у Луксембургу, него колика је нужна за одржање реда. Било је предложено, и да се Холандија обавеза, да неможе располагати са Луксембургом; али та тачка изостављена је на захтевање Холандије. Прва тачка реченог програма примљена је обштегласно већ у првој седници; решење осталих тачака остављено је за идуће седнице; по вестима које напред саопштисмо, као да је у другој и у трећој седници сасвим постигнуто.

„Ендепант белж.“ потврђује, вестима из Париза, да ће Инглеска, ако конференција успе да реши луксембуржско питање, предложити, било у самој конференцији било обичним дипломатским путем, обште обезоружање у Европи. —

Из Кандије јављају, да је народна скупштина донела устав, који има важити за острво дотле, докле се оно са Грчком несједини. По том уставу право народног суверенитета заступаће народна скупштина; а извршна власт преноси се на једног председника, кога бира народна скупштина, и који остаје у власти, докле се сједињење са Грчком не постигне. За таког привременог председника наименовала је речена скупштина Димитрија Маврокордата у Атини.

Новијим гласовима из Атине потврђује се ревносно ратно спремање Грчке. Овогодишњим уписом повећава се број војника на 30,000; уз то је влада наручила седам ратних лађа — оклопница, у Америци и

Инглеској, и врбује на све стране морнаре за морско бродарство.

Бечки листови донесе телеграм из Београда од 10. маја (по р.), по коме Черкези који су се били у Турску доселили, захтевају, да се поврате у Русију. 400 фамилија њихових дошле су на границу Србије и траже пролаз кроз Србију. Српска влада још није решила, шта да одговори на то.

Пешта 30. априла. Из Беча јављају, да ће, по некоме „назначењу дипломатскоме телу“, цар крунисати се за угарског краља 2 јуна (по р.); буде ли какве сметње, крунисуће ће се одгодити за који позивиј дан, до 10 јуна. Од чланова царског дома присуствоваће крунисуњу: царева браћа: надвојвода Албрехт, Вилхелм, Карло Фердинанд, Јосиф, војвода од Модене, в. војвода од Тоскане. По жељи царевој, доћиће у Пешту и министар Бајст, чим му лане слабост од које пати. Цар ће у јулу на неколико дана отићи у Париз, где ће се са краљем од Прусије сусрети.

— Др. Гискра, брски градоначелник дозвои је у Беч, као што отуд уверавају ради наименовања за председника доњег дома рајхсрата. Он је 10 маја (по р.) у Беч приспео, и одма је био код министра Бајста; изјавио је, да је готов примити част која му се нуди, ако ће му се оставити право, да као посланик даде свој глас, што се тиче обште дужности одбране и утврђења Беча.

Сабор троједне краљевине имао је трећу своју седницу 9. маја (по р.) О тој седници јавићемо подробније у идућем броју; засад, због ограничене просторије овог листа, саопштавамо само, да је у истој седници посланик др. Рачки предложио овај закључак: да засебно заступање града Реке у сабору угарском, као и мешање туђе власти, наиме угарског министарства, у послове Рјечке, па доследно и у послове троједне краљевине, да то све сабор троједне краљевине сматра за повреду целоставности земљишта и државе, као и државног права краљевине Далмације, Хрватске и Славоније, и свечано се ограђује противу такве повреде. Тај предлог, поздрављен је, као што „Позор“ јавља, бурним одобравајућим ускликом од сабора и слушаоца, који у необичном броју сакупљени беху. У истој седници прочитано је извешће одбора деветорице, и саопштени су предлози већине и мањине, као и засебан предлог Перковца, за адресу изакључак на царске одписе. Те предлоге почињемо данас саопштавати, и изложићемо их све по реду и у целини њиховој.

У својем извешћу одбор деветорице предложио је да се следећа три питања пре свега реше: 1) прима ли се напросто и безусловно краљевски одпис од 23. априла 1867; 2) има ли се ова одлука Бег. Бел. поднети закључком или адресом; 3) има ли се поводом предстојеће крунисуће Бег. Бел. од сабора троједне краљевине у Пешту и уобште какав одбор послати.

У седници сабора од 11. маја (по р.) Перковец је предложио и сабор је закључио: да председништво сабора телеграфски моли код највишег места, да се одобри чланак закона који је поднет на одобрење 1861 и који освештава наодговорност и неповредивост народних заступника; а народни заступници дотле ће се уздржавати од сваког гласања, докле се споменути чланак закона код највишег места не одобри. Кад ће бити идућа седница сабора, није одређено. Председник Шухај изјавио је, да ће он неодложно доставити закључак сабора до знања коме треба.

ДОПИСИ.

+ У Сомбору, 26. апр. Записник од седнице представи. ове вароши, која је 4. апр. о. г. држана, послан је натраг од министра унутрашњих дела, барона Венкхајма, под бр. 1473. ех рг. уз подужу спровод, који се овим речима завршује: „пошто је дотични записник рацким језиком — rász nyelven — писан, то га варошком представништву враћам, да се на мађарском језику стави и мени одмах поднесе; уједно желим, да се ова наредба моја и у будуће за правац узме.“ Овај нов акт мађарско цивилизације, либералности и толико хваљене правде и справедливости према народностима проузроковао је овде тако огорчење, да

су се овдашњи Срби у великом броју искупили и свима посланицима српским на угарском сабору писали, да интерпелују министарство због речи „Рац“ која одриче и право име српскоме народу, која се више — као што мислимо — ни у најтажнијем куту мађарске пустаре чути не може, а на жалост од самог министарства без зазора употребљује; и уједно том приликом да позову и озбиљно опомену сабор, да питање о народностима што пре коначно и праведно реши. Тврдо се уздамо у српске посланике, да ће се за име и језик свога народа својски заузети, да ће нам уставним путем извојевати наша права, која до данас ни турски фанатизам није кадар био уништити. Нашој браћи Мађарима пак саветујемо, да народности не сматрају за еолску пећину, где се ветрови реакције скривају, но да промисле, да ће се камен притиска сам собом одвалити, кад и у овој земљи ускрсе дух данашњег века, који је готово целим светом овладао; — но да знају да смо и ми љубитељи слободе као и они, са том једином разликом, што ју ми хоћемо за све, а не само за себе; да је и нама светао општи устав угарски, али не као оруђе за угњетавање других, но као благо свију нас; да смо, на последку, и ми одушевљени борци за своју народност, али да још не умиремо кад други живе, као год што не желимо да наш живот смрт другима буде. —

С. — У Новом Саду, 24. апр. О радњи око реставрације повосадске не хтедох вам писати, док се не консолидује и док јој не видим стална правца. За сада то још није учињено, бар колико је јавно познато. А ја немогу чекати даље на то, и ево ћу вам нешто за сада јавити. 4. апр. сакупило се представништво варошко од год. 1861. на позив градоначелника у дворани мајстратској, да бира изборног начелника. За начелника је изабрало г. адвоката Кондоронија, пошто је неко на неколико дана пре искупио за њега писмене пописе. О томе избору за сада толико, а можда ћемо доцније имати и више што казати. На тој је скупштини одређен дан за реставрацију 8. мај, а доцније је одложено на 10. мај због трга, који ће бити онде 8. маја. Уједно је одређен одбор, који ће развидити финансијално стање ове вароши и према томе по могућству умалити плату и број чиновника мајстратских, а тиме и расходе варошке. Одбор је о томе, како чујем, сачинио извештај, и предаће га првој главној скупштини представничкој. Ових дана позвао је начелник изборни како Србе, тако и оне који исповедају (1) „мађарску партају“, сваке обашка, да се са свакима понаособ поразговори о реставрацији, и као радњу око тога договором унапред олакша, па ће онда и једне и друге на заједнички договор скупа позвати. Ми не знамо, какав ће правац ови разговори и договори имати, и у колико ће се начелник бирачки, као такав, званично држати, и да ли ће на приватне договоре, којима треба сваку слободу оставити, штетна уплива са какве моралне присиљености имати — не знамо, велим, какав ће правац цела та ствар узети, док не видимо. За сада ћу само то споменути, да не разумемо, какву то партају разуме начелник под именом „мађарска странка“, коју је супрот ставио Србима. Ми бар не знамо, нити хоћемо да знамо о каквим партајама у овој вароши, које би желеле што друго, него добро ове вароши. Како му драго било, еде свакојако треба избегавати и реч „партаја“ у ово време, кад нам треба највећа слога, а како ли унапред градити партаје. Ми хоћемо, ако можда у начелу будемо у чему и различитих мисли, свакако да будемо сви сложни у избору поштенних и врених часника мајстратских. Нећемо, нити смејемо више — јер нам сам закон то забрањује — удешавати изборе по странкама, него по вештини и поштењу. Нека је ко чије му драго странке, а незналица и непоштењак, анатема на њега, нити нам треба такав чиновник. Јер несмо ради за то, што се когод код ове или оне стванке додворно, да га само за то изабрамо, па угађајући њему једноме, да хиљадама наудимо, те да хиљаде на нас плачу. Хоћемо људе од карактера да имамо, а не удворнице и кукавице. Ако ко није за свој посао сазрео, или, што је и горе, ако неће ни сазрети, не треба нам, па ма нам рођени брат наш био. Хоћемо људе и поштене и веште и радине. Тога правца желимо да се сви суграђани наши држе, па били они које му драго странке, а управо онда и нема странака,

јер ћемо сви једним правцем ићи. На то опомињемо и нашу браћу, па да нам буде светао образ, а да нам и добро буде. Само неупуштајмо се у којекакви преговоре и договоре, који главну ствар преговарају за љубав узгредној. Таки људи песу пријатељи самој ствари, него страсти својој, па било да су страшици, удворице или себичњаци.

Ми Срби особито морамо отворити очи, да добро представништво варошко изберемо, јер је то душа не само вароши, него и црквеној општини нашој. До сада српска црквена општина поред свега мољакања и журиња није могла изградити, да се уставно обнови, и ако је и политичног и општинског старешину имала Србина. Сада се надамо бољему. По о општини, па и о патриоту гимназијском казаћемо другом приликом и више.

За сада толико о тој ствари.

— 21. априла сазвао је овдашњи саборски посланик, г. Брашовачки, своје бираче у дворани мајстратској, и опширно и описао, на српском и мађарском језику, дојакшошћу радњу државног сабора угарског, препоручивши со даљем поверењу својих бирача, који га са „живео“ поздрависше.

— Ако је слободно и о уреднику овога листа г. др. Св. Милетићу, као саборском посланику коју казати — јер је изјава одушевљења општа ствар, па се несме прећутати — то имамо јавити, да га је при доласку овамо из Пеште, множина грађана сваког стадежа на обали дунавској дочекала, добродошлицом поздравила и до куће допратила. Пред подне истог дана — први дан Ускрса — дошла му је у кућу депутација од овдашњих грађана највише земљоделског стадежа — око 60 особа — и поздравила га, захваљујући му на честитом раду на државном сабору и жељећи, да се и одјако јуначки заузима за права свога народа и напредак целе отачбине.

— У Гајдобри за дољни срез Бачке, била је у прошлу суботу скупштина повереника жупанијских, и као што чујемо, добра је слога између Срба и Мађара, и надати се добром последику и сложеној заједници.

Из Титела 24. априла. — Да вам јавно, каква чуда и зла у нашем комшилuku вода почини. Пољане са стране Перлеза сасвим су поплаване, тако, да Тиса, која је из свог корита изишла, на северној страни од Титела изгледа као море, и не може се прегледати. Ново насељено село „Рудолфсгаден“ сасвим је поплавлено, усеви су пропали, а многе се куће срушиле, а и несрушене та иста судбина чека. Жалост је погледати на све стране. Вода све једнако долази. Уочи трећег дана Ускрса обноћ зазвоне звона на ларду, и зачу се на све стране жаук, јер је вода на незгодној страни пробрала насип и покуљала унутра. Часници и остали грађани тителски одмах су на лађима и чамцима похитали у помоћ, и избегли што се могло. И сутра дан су се, које на чамци, које на коњма избављале ствари. Заиста је жалост и грехота, да власт није боље промотрила место, где ће људе населити, него их упркос толикогодишњем искуству пустила на тако незгодно место. Кад је већ сада пропало село, да шта ли би било при још већој води, која свој крајњи степен још није стигла? Где је била наука инцидирати, кад је и лајик могао то предвидети? Од криваца би требало штету тражити. Још срећа што живот људски није страдао, премда је марве и остале живине пропало.

М.—И. Из Срема, 20. апр. Грмљавина топова са пограничних градова Србије, чуда се и до нас, те се глас на далеко по лепоме Срему раширио, и казивао да Турци, ти стари диндушмани српског народа морају из српских градова напоље ићи, и Србију на веки оставити. Овде се све зарадовало, што и то доба дође, да се ма и утолико толикогодишњем оклевању и чамењу крај учипи; али се тиме нико још незадовољава, све би још и даље ишло — тамо где нам спас лежи, и без кога нема нам ни обезбеђења, ни лепе будућности, све тежи старој слави, тежи ускрешу српске слободе и ослобођењу рођене браће, што вековима робује и тешке окове носи, па је у њима већ изпомогла, и клецајући на Бога вапије, а од браће, и од Србије слободу чека, чека да са мутне Дрине пушка цикне — и све да нов живот добије.

То вам је управо сада код нас расположење, па у таком стању нада вије, те нам је, те уколико лакше гледати и слушати насртаје Мађара и ускрешу дуализам у аустријској монархији. Заболети нас може, што нам Мађари никако нећеју наша праведна захтевања да уваже и братски пригрле; тешко нам бити мора, да толике жртве што је наш народ по толико пута приносио, остају увек само напусто; још теже нам бива, што Мађари у Бачкој и Банату српскоме народу неправде чине, и ето хоћеју, да иду да се домаше тр. краљевине, те да се и ту дотакну туђе течевине, и ту, где је баш овејан српски и хрватски народ, хоћеју да се покажу са своје неправде, те и то парче земље хтели би још к Мађарорсагу.

Рекосмо да нас само боле и заболети може, али се писмо утукли у страву, оживело је у народу тврдо веровање, да ће и Србину други и лепши дапи већ је-

дпом сванути, те и његова неће још на дуго лоша и мађијска срећа остати. Дај Боже само што пре да буде. Народ је болаи, сад ваља да и они, што их је па кршило метнуо, непрече воље му, већ да му се одзову и посао одпочну, јер се може догодити оклевањем, да ствар одоцњена и изгубљена буде.

Троједна краљевна.

ПРЕДЛОГ

одборске већине за адресу.

В. ц. кр. апост. Вел. краљу и господару наш премилостиви! Премилостивим краљевским одликом од 29. марта г. 1867. бр. 88. позвали, да се законитим начином саберемо, и настављајући законско пословање пр. кр. одликом, од 23. дек. 1866., прекинуто, саслушамо краљевску вољу В. Вел., те предуземо премилостиви кр. одлис, којим В. В. одговара на препоруку нашу адресу, од 7. дек. 1866., састали смо се 19. апр. 1867. у главном граду Загребу, ми великаши, достојанственици краљевине и народни заступници у сабору троједне краљевине Далмације, Хрватске и Славоније.

Чувши очинске намере В. Вел., изражене у премилостивом кр. одлику, од 11. апр. 1867. бр. 109, верни предању наших отаца, засведоченом привржености на сусрет поћи очинским жељама В. Вел., коликогод то допушта нам дужност уздржања самога себе, као народна и државна осебина.

За ову своју одлуку налазимо поуку у самом премилостивом одлику, који је предмет нашега претресивања, и у ком нам В. В. очигује своје очинске намере: историјска права тр. краљевине неокрњена одржати и ону јој меру самосталности осигурати, која одговара потребама народнога развитака.

Ми првимо одавде тврду наду и стално уверење, да ће В. В. аутономији тр. краљевине, на праву основаној, нарочито на закључку сабора тр. краљевине 42. од 1861., који је превршним одобрењем В. В., од 27. нов. 1861. законско моћ задобио, пружити сваку заштиту, која се даје сложити с интересима целокупне монархије.

Ова нам нада, ово стално уверење наше расте, видећи да и В. В. налази тврдо јамство за интересе целокупне монархије у прагматичној санкцији.

И ми смо овај закон држали свагда за најважнији темељ, који једнаком снагом зајамчује не само нераздруживост свију краљевина и земаља здружених под жезлом В. В., на посе зајамчује целокупност угарске круне и заједницу свију земаља њезиних, него смо га држали и држимо и сада за темељ, који истом снагом има зајамчавати целокупност и нераздруживост сваке краљевине и земаље под жезлом В. В. живећој, те свакој овој краљевини и земљи под жезлом В. В. зајамчује ону меру самосталности, која одговара потребама њезинога народнога развитака.

У овом нас уверењу утврђује досадањи успех расправе с краљевином Угарском. Државоправни положај кр. Угарске, како га је влада В. Вел. углавила са сабором угарским, показује нам оне послове, који се имају свакако сматрати за заједничке, свима краљевинама и земаљама под жезлом В. Вел. у државно јединство монархије сакупљени; а углављени начин њиховог расправљања показује она јамства нераздруженог заједништва, која су по мишњу владе В. В. могућа уз потребну самосталност појединих краљевина и земаља.

Иа прагматичне санкције не даде се извести ужа заједница међу појединим краљевинама и земаљама круне угарске, него што је она, која има бити по истом темељном закону међу земаљама круне угарске с једне стране, и међу осталим краљевинама и земаљама жезлом В. В. подложенима с друге стране.

Па овом је правном становишту стајао сабор троједне краљевине, кад је на позив и уз одобрење В. В. г. 1861. самостално одлучио о државоправном положају тр. краљевине не само према кр. Угарској, него и према укупној монархији; на истом темељу стајали смо и ми г. 1865. и 1866., кад смо према позиви В. В. од 20. нов. 1865. и од 15. фебр. 1866. у препоруцима својим адресама од 30. јан. и 7. марта 1866. у самостално назначили пут изравнању постојећих разлика с једне стране према кр. Угарској, а с друге према укупној монархији.

С тога сможемо затајати, да нас је некило дирнуло, кад смо из премилостивог кр. одлиса, од 11. апр. 1867., разумели, како влада В. В. налази, да наша адреса, од 7. дек. 1866., није у складу са прагматичном санкцијом, шта више, да је у противословљу са чл. 42. од г. 1861. Чл. 42. од 1861., придржавајући будућем уговору све додирне тачке ужега савезнога заједништва, што су га догађаји од 1848. г. прекинули, непризнаје из прошлости друге савезе са кр. Угарском, до заједништва круне и крунине заједничкога нам владоца уз јамство посебне крунине дипломе за краљевину Далмацију, Хрватску и Славонију. Ова диплома неби била посебна, кад би њен садржај, у колико се односи на посебна права троједне кр., посредним или непосредним начином одређивало ма које законодавно тело изван сабора троједне кр.

Ово троједно кр. придржано јамство посебнога уговарања крунине дипломе, у колико се њоме има осигурати посебно државно право троједне кр., непротиви се ни целокупности круне уг., ни постојећем заједништву; шта више, троједна кр. изводи ово право за се, као краљевина круне уг. из самога постојећег заједничкога круне.

Прагматична санкција, говорећи о краљевинама и земаљама јединствене круне уг., признаје њихову државоправну особеност. И закључак уг. сабора, премилостивим кр. одликом, од 11. апр. 1867., нама за точно расуђење саопштен, изразито вели: да се крунине дипломом има ујамчити не само заједнички устав земаља круне уг., већ и законита права, како краљевине Угарске, тако и кр. Далмације, Хрватске и Славоније.

Троједна кр. неби нашла умирења за сигурност својих посебних права, кад би она као мањина угарскога сабора тек неодлучно утицала у састављање крунине дипломе, у колико се њен садржај има протезати на осигурање њезиних посебних права.

Заступајући ми права и правну свест троједне кр., није нам могуће из ових разлога оставити правнога становишта, што га је сабор троједне кр. почевши од 1848. г. непрекидно заузимао, кад је год био позван, да се очигује о државоправним питањима још нерешеним.

В. се В. с правом узда у засведочену приврженост троједне кр., да она неће бити запрека крунине, живио жељо В. В., овај је сабор већ у својим препоруцима адресама, од 23. ав. 1861. г. и од 29. јан. 1866. очитокао искрену своју радост ради оне сретне одлуке В. В., која има окупити законито стање, што га је и троједна кр. топло пожелела.

Топлом овом жељом потакнут, очигује се покорио поди сани сабор приправни и сада изабрани, па је и изабрао одбор, који ће заступати троједну краљевину код чина крунине дипломе, чим буду уклоњене запреке, законито стању на путу стојеће.

Но, пошто без наше кривде, није до сада за руком пошло уредити државоправни одношај међу троједном кр. и кр. Угарском, неможемо без големих погубељи за права троједне кр. пристати на то, да наш одбор ступи у сабор угарски.

С тога смо изасланом одбору дали непреступно настављење: да се стави у договор с оним одбором сабора кр. Угарске, коме је поверена израда крунине дипломе, и суделује код ове израде по настављењу, односећем се на осигурање државнога права троједне кр. Далмације, Хрватске и Славоније.

Будући, да се ни најновији закључак уг. сабора, по В. В. премилостиво за точно расуђење саопштен, необице праведно на чл. 42. од год. 1861., који је је и по В. В. одобрен, шта више, закључак тај присваја град Реку с когаоном непосредно кр. Угарској, и тим врећа очевидно право троједној кр., па будући надаље закључак, преговарајући аутономији троједне кр., која је међу њеним сабором и законитим владоцем утврђена као минимум самосталности њене, засепа преко надлежности сабора уг. у посебно државно право троједне кр.: то смо упутили наше посланике, да захтевају од сабора уг. безусловно и безпреговорно његово признање оне реалне територије, која је у чл. 42. од г. 1861. и превршним кр. одликом од 27. окт. 1861. г., као посебно државно право троједне кр. утврђена.

(Продужиће се)

Славенске земље.

СРБИЈА. Званично „Српске Новине“ од 24. апр., пишу: „Данас се и остатак турске посаде из београдске цитаделе наведено око 9 и по сах. из јутра на Далмграду низ Дунаво, и тако су сад, кад ми ово пишемо, сви градови у Србији заузеати српском војском.

„Око 11 сах. оставио је град честити Али-Риза паша, који је командовао досад свима турским посадама у Србији, — на кнежевим колима, у којима је седео и председник министарства г. Гарашанин, и у сироводу г. министра војеног и многи виши официри је на Саву, где је, дочекавши локалну лађу, навезао се на њој у Земун.

„Кад је честити паша излазио из града, одала му је војничку почест једна стрељачка чета, која је била постројена у горњем граду испред чамца.

„На Сави пред ђумруком дочекала га је упараћена жандармерија са једним одељењем ноћни стражара и војеном музиком и одала му почест.

„Кад се пароброд кренуо избачено је са града 17 топова, а на доњем бедему на Сави била је постројена једна линијна чета, која је такође одала почест, кад је пароброд испод града прошао.

„И на Калимегдану и на Сави била се стекла множина света; а на пароброду одпутало је до Земуну ч. пашу војени министар са многим вишим официрима, први ађутант кнежев и управитељ вароши Београда.

„Још у недељу паша је довео у двор и представио Његовој Светлости све заоставише турске официре, којима је Његова Светлост изговорила неколико благонаклоњених речи.

„Али-Риза паша оставио је како код чиновништва тако и код грађана пријатни и неизгладљиву успомену, ово својом дубокошћу, својим умереним и пријатељским држањем у сада — хвала Богу — већ измиреној ствари, и зато му од свег срца желимо „срећан пут.“ — “

Новије.

Бечки и пештански листови донели су последњих дана телеграфску вест из Загреба, „да су код посланика угар. сабора дра Св. Милетића, нађена компромитујућа панславистичка писма, и да је исти затворен, у тамницу одведен.“ Бечка „Дебата“ од 12. маја п. р. напомиње ту вест, и јавља, да је из Пеште поуздано извештена, да „у званичним круговима у Пешти ништа није познато о Милетићу.“ Ми, с наше стране поуздано смо извештени, да г. Милетићу, који је сад у Новом Саду, ништа није познато о „компромитијућим панславистичким писмима.“

„Ендепанд. белж.“ доноси из Лондона следећи телеграм, од 9. маја п. р.: „конференција је успела. Прусија ће повући посаду из Луксембурга; тврдиња ће се порушити; краљ од Холандије остаће суверен од њ. војводине. Луксембург ослободиће се од сваке савезе са Немачком; за неутралност његову јамчиће све силе. Пруска војска изићиће из Луксембурга, пошто се уговор потврди. Затим ће се порушити тврдиња. Уговор ће се по свој прилици у суботу подписати.“

У суботу, 11. маја п. р., телеграфшишу из Лондона: „у данашњој конференцији дошло је до подписа са уговором за расправу луксембуршког питања.“

Париски листови доноси телеграм из Марсеља, од 8. маја п. р., у коме се, по цариградским писмима, јавља: да је Омер паша одгодио свој поход противу Сфакије; он очекује помоћ и нужна средства за грађење кула, као противу Прие Горе. У Цариграду је питање, како би му се послало до 25.000 војника у помоћ; вели се, да су већ неколико одељења војске послана. Кандидоти одбијају предлоге турске, и захтевају да народ слободним гласањем реши своју судбу.

„Народне Новине“ јављају: У данашњој саборској седници, од 11. маја п. р., закључио је сабор, на предлог г. заступника И. Вончине, једнодушно узгласом одобравање са свију страна: Сабор тр. краљевине изјављује овим свечано, да народ српски, станујући у троједној краљевини, признаје за истоветан и равноправан са народом хрватским.